

MEČ PRO KRÁLE

MICHAL

ZMÍTKO

TEMNÁ ZÁKOUTÍ STŘEDOVĚKU

ZRADA, SPIKNUTÍ A LÁSKA

Meč pro krále

Vyšlo také v tištěné verzi

Michal Zmítko

Meč pro krále – e-kniha

Copyright © Fortuna Libri, 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

MEČ PRO KRÁLE

MICHAL ZMÍTKO

TEMNÁ ZÁKOUTÍ STŘEDOVĚKU

ZRADA, SPIKNUTÍ A LÁSKA

Tato kniha je fikce.
Jména, postavy a místa jsou buď výsledkem
autorovy fantazie, nebo byly použity fiktivně.
Jakákoliv podoba s žijícími či mrtvými osobami,
událostmi či místy je proto čistě náhodná.

Copyright © Michal Zmítko, 2024
Cover design © Miroslav Ferdinand
Cover illustration © Depositphotos a Midjourney

Odpovědný redaktor: Ondřej Pfeffer
Jazyková korektura: Mgr. Erika Hanáčková

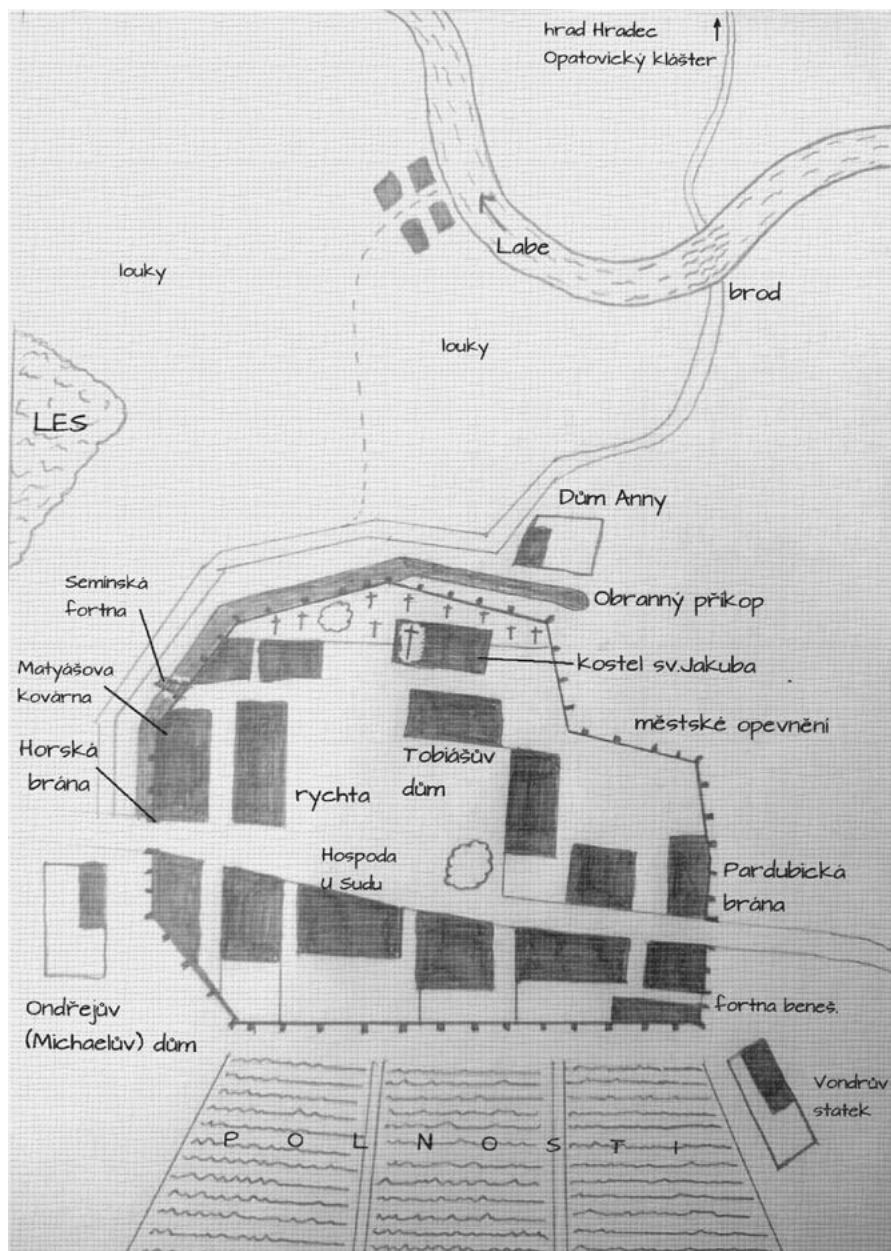
Vydalo nakladatelství Fortuna Libri Publishing, Praha 2024
www.fortunalibri.cz

První vydání

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozmnožována,
ukládána v jakémkoliv vyhledávacím systému nebo přenášena
v jakékoliv formě ani elektronickými, mechanickými,
kopírovacími, nahrávacími a jinými prostředky
bez předchozího souhlasu majitele práv.

ISBN tištěné knihy: 978-80-7546-519-1
ISBN ePUB: 978-80-7546-566-5
ISBN MOBI (Kindle): 978-80-7546-567-2
ISBN PDF: 978-80-7546-568-9

*Mamince,
která ve mně probudila lásku
ke knihám a příběhům*

Přelouč L. P. 1314

— 1 —

Přelouč 20. července 1314, dopoledne

Radvan přistoupil blíž k ryšavému kováři. Další dva muži jeho družiny, dosud sedící na koních, zkoumali nenápadnými pohledy otevřenou kovárnu.

„Ty seš Matyáš, místní kovář?“

Kladivo utichlo a mohutný muž zvedl zrak od své práce. „To jsem. Co chceš?“

Modrooký velitel se na kováře mírně usmál a spokojeně si podrbal neupravený plnovous.

„Něco od tebe potřebuju.“ Kývnutím hlavy naznačil svým druhům, aby sesedli.

Kovář odložil kladivo a rozžhavené železo strčil zpět do výh ně. „Teď nemám moc času,“ ukázal rukou na několik předmětů vyskládaných na ponku.

Radvan chápavě přikývl, ale jeho muži už se rozhlíželi kolem. Hubený mladík vešel dovnitř, zatímco šedovlasý muž s bradkou pozoroval okolí kovárny.

„Chcem jenom drobnost,“ řekl vůdce družiny a položil kováři ruku kolem ramen. „Nechci to ale probírat tady venku.“ Otočil se na své muže a pokývnutím hlavy je k sobě zavolal. „Klid, příteli,“ chlácholil kováře, když k němu s nedůvěrou vzhlédl. „Můžem jít někam, kde budeme mít soukromí?“

Matyáš rozpačitě přikývl. „Když je to tak, můžeme jít do mého domu.“

Radvanovi se rozzářila tvář. „Výborně,“ poplácal kováře po zádech. „Pojďme.“

Prostorné, leč potemnělé světnici vévodil široký dřevěný stůl s lavicí, u kamenné plotny v rohu místnosti vařila mladší žena pokrm zvláštní vůně.

Jakmile poslední z mužů zavřel dveře, Radvan k nim vyslal smluvené znamení. Jeho druzi se pohotově rozestavili po místnosti.

„Co chcete?“ zatvářil se nejistě kovář, upřeně hledě Radvanovi do očí.

„Pracuješ na zakázce pro krále,“ odpověděl Radvan sebejistě. „Přišli sme ji vyzvednout!“

„Vy ale nejste královi muži!“ pronesl kovář s neskrývaným odporem. „Kdo vás poslal? Kdo vám o tom řekl?“

„To není důležitý!“ Radvan se líně opřel o stůl a sebejistě mu pohled opětoval. „Tak kde je ten obřadní meč?“

„Ten není pro vás!“ Kovářovy pěsti se sevřely a jeho pohled ztvrdl. „Vypadněte!“

„Trmo?“ Radvanovy oči sklouzly k tváři mladíka, který ihned pochopil. Bleskurychlým pohybem zezadu zatahl Matyáše za lem košile a přitlačil jej ke stěně. V okamžiku mu přitiskl dýku pod hrdlo. Nejstarší člen družiny, Hary, vytasil meč. Výkřiku paní domu si nevšímali.

„Buď rozumnej, kováři,“ narovnal se Radvan. „Chcem jen ten meč.“

Trma chladně zasyčel Matyášovi do ucha: „Kde ho máš schovanéj? V kovárně sme ho neviděli!“

Kovář nehnul ani brvou a vzdorně mu hleděl do světlých očí. Z jeho rtů nevyšlo jediné slovo.

Mladík s fretčíma očima se nejistě rozhlédl po svých společnících.

Radvan pokynul směrem k vyděšené ženě. „Hary!“

Ten rychle vyrazil a přiložil dýku i na její hrdlo. Radvan se otočil ke kováři, jehož výraz se měnil ve zděšení. „Tak kde to je?! Spěcháme!“

„Pod slamníkem,“ procedil Matyáš skrze zuby, vzpíraje se Trmově noži.

Radvan shodil slamník na zem, a když spatřil hledaný předmět zabalený v hadrech, po tváři se mu rozlil vítězoslavný

úsměv. Chtivě jej uchopil a rozvinul špinavé plátno. Objevil se umně kovaný dlouhý lesklý meč s ozdobně vyvedenou záštitou a rubínem zasazeným v hrušce.

„Nádherná práce,“ podotkl. „Skutečně seš nejlepší kovář v zemi, jak se říká.“ Chystal se meč znovu zabalit, když vtom uslyšel za zády Trmův hlas.

„Teď už tě nepotřebujem!“

„Ne!“ stačil ještě zařvat. Pozdě. Nůž už prořízl Matyáši hrdlo.

V krvi potřísněném obličejí mladého muže zahlédl vztekly škleb, když se kovář z posledních sil chytil rukama za otevřené hrdlo. Vytřeštil oči a otevřenou pusou marně zalapal po dechu. Potom se jeho tělo sesulo k zemi.

Ze zadní části světnice se ozval ženský nářek plný bolesti a hrůzy. Tmavovlasá žena se vytrhla z Haryho sevření a přiklekla ke svému muži. Trma trochu poodstoupil, aby mu kaluž krve rozlévající se po prkenné podlaze nesmáčela špičky bot.

Při pohledu na ženu klečící v tratolišti krve vytékající z těla jejího muže vzkypěla v Radvanovi žluč. Rychle přistoupil k nejmladšímu, chytil ho za koženou kamizolu a zblízka se mu zahleděl do očí.

„Ty blázne! Cos to udělal?“ rozkřikl se, „tohle jsme si nedomluvili! Nikdo neměl umřít!“

„Měl bejt rozumnej,“ odvětil mu klidně Trma a lhostejně pokrčil rameny.

Kovářka zoufale hladila mrtvého po vlasech a vousech, zatímco jí slzy kanoucí proudem smáčely tváře. Z úst se jí linul zoufalý nářek, který neustával.

„Měli bysme vypadnout!“ pronesl nervózně Hary.

Radvan souhlasil. Co chtěli, měli. Nebyl důvod dál zůstat a ještě více riskovat. „Padáme!“ Popadl meč a otočil se na Trmu. Ihned poznal, že mladík znovu propadl šílenství, které je vždy dostalo do potíží.

„Ještě je čas!“ uniklo ze rtů divokému chlapci, zatímco jeho oči doslova hypnotizovaly nešťastnici.

„Tentokrát ne!“ zavrtěl Radvan hlavou.

„Ještě sem si dneska neužil,“ odplivl si mladý muž na zem a rázně zvedl ženu ze země. S děsem na něho pohlédla a potom se její od pláče zarudlé oči vrátily zpět k manželovu tělu. Pokusila se mladíkovi vytrhnout, ale svíral ji pevně. Přitáhl ji k sobě a jeho zuby zasvítily v žádostivém a nenasytém úsměvu.

„Teď ty, holubičko,“ pronesl chlípně a jazykem si navlhčil rty. Oči mu vzplanuly prudkým a náhlým chtíčem. Žena se pokusila jeho záměru vzdorovat, ale Trma se jejímu úsilí vysmál a trhl s ní tak silně, až se otřásla. „Miluju, když se takhle vzpírají.“

Kovářka záhy pochopila, že nemůže vyhrát a v jejích očích se objevila směsice vzdoru a pohrdání. Plivla mu do tváře. Okamžitě ji uhodil.

„Tak sakra dost!“ zařval na něho Radvan, nedbaje nebezpečí, že jeho křik někdo zaslechne.

„Nech ji zatraceně na pokoji!“

„Proč?“

„Nejsme tu kvůli povyražení! Měli sme získat ten meč! Mízáíme!“

„Kašlu na to! Chci ji!“

„Ne! Jestli nás tu chytěj, sme mrtví! Nesmíme ohrozit naši věc!“

„Držte oba hubu!“ zašeptal naléhavě třetí člen družiny. Nebezpečí narůstalo každým okamžikem.

Neposlouchali ho.

Trma si žádostivě přitáhl rty kovářovy ženy ke svým a násilně ji políbil. Když spatřil v jejích očích znechucení, hýkavě se rozesmál.

„Máš smůlu, Radvane! Vona mě chce!“

„Nech ji sakra bejt!“

„Stejně ji nemůžem nechat žít,“ obořil se mladík na svého velitele, „ví, jak vypadáme!“

„Kdybys nezabil toho chlapa, nemuseli sme tohle vůbec řešit!“

„Zmlkněte! Oba dva! Hned!“ zařval na ně třetí člen družiny. Potom svůj hlas ztišil. „Venku jsou lidi!“

Riziko prozrazení narostlo na neúnosnou mez.

Trma zmlkl a stejně tak velitel loupeživé bandy.

V domě se rozhostilo napjaté ticho.

„Pomoc! Pomoc!“

Žena využila jejich chvilkové nepozornosti a hlasitě se rozkřičela. Její hlas se rozléhal po místnosti, odrážel se od stěn a otrásal napnutými nervy zlosynů.

„Sakra, udělejte s ní něco!“ houkl na mladíka muž ode dveří.

„Zmlkni!“ zasyčel Trma na ženu, která se snažila vykrotit z jeho sevření. Silně s ní zatřásl, až jí hlava poletovala ze strany na stranu.

Když se na něho znovu podívala, uviděl na její tváři něco, co ho šokovalo: pohrdavý úsměv a zlomyslný posměšek. Než stačil vytušit, k čemu se chystá, bylo pozdě.

Ostrá špice dřevěné vidlice, na kterou dosáhla, se mu zabořila do břicha. Zalupal po dechu a oči se mu rozšířily.

„Á,“ zaskučel.

Instinktivně ji pustil a přiložil ruku na poraněné místo. Ucítil teplou tekutinu. Podíval se na prsty zbrotené krví a jeho vztek na chvíli přemohl bolest. „Ty mrcho!“ zařval na kovářovu ženu a hrábl po ní. Ale ta na nic nečekala. Jakmile byla volná, vrhla se ke kuchyňskému koutu, který jí poskytoval množství příhodných zbraní.

Začala po něm házet nádobí. Dřevěné misky, pálené poháry, tácy. Potom mrkve, celery, zelí a nakonec i kus vyuzeného masa.

Ač se to vzhledem k situaci nehodilo, Radvan s Harym se rozesmáli. Avšak v Trmovi rostla zuřivost. Vytasil meč. Žena se mu odvážně postavila s železným pohrabáčem v ruce. Neměla šanci, nicméně ještě než jí prohnal smrtící ostří tělem, dopadla na jeho obličej její poslední rána. Roztrhla mu obočí a na tváři mu zanechala dlouhou tržnou ránu.

Obličej mu zalila krev.

„K čertu! Děvka jedna!“ zavyl bolestí.

„Padáme!“ zavelel Radvan a vykročil k Harymu pozorujícímu škvírou ve dveřích prostor před domem, zatímco Trma se chystal sundat ze stěny loket dlouhý, nádherně tepaný kovový kříž.

„Nech to tady!“ zasyčel na něj.

„Prodám ho. Budou prachy!“ zašklebil se Trma. Krví zbarvený obličej mu dodával děsivý vzhled. „Vona už ho stejně nepotřebuje.“

Velitel družiny sevřel v hadrech zabalený předmět, který byl jejich hlavním cílem. Kovář a jeho žena měli zůstat naživu, ale nemůže se podařit všechno. Nakonec to jejich věc jen podpoří. A všem dá na srozuměnou, že oni se před ničím nezastaví.

„Máme štěstí,“ zašeptal Hary, „nikde nikdo.“

Pomalů otevřel dřevěné dveře na šířku dlaně. Když se ujistil, že v okolí domu je opravdu čistý vzduch, rychle je rozrazil dokořán. Nasedli na koně a vyjeli ze dvora směrem k městské bráně, která jim otvírala cestu ke svobodě. Brána na ně zívala širokými ústy – mohutná dřevěná vrata byla dokořán otevřená. Štěstěna se jich držela i nadále. Ochoz nad branou zel prázdnotou a nejbližší stráž se nacházely ve značné vzdálenosti. Navíc se dívaly opačným směrem.

Pobídl koně a ti okamžitě přešli do rychlého klusu. Dusot jejich kopyt se v klapavém staccatu odrážel od kamenných stěn opevnění. Lidé přicházející po polní cestě do městečka narýchlo uskakovali z cesty a s nadávkami za nimi hrozili pěstmi.

„Z cesty, nuzáku!“ srazil Trma nohou pomalů jdoucího žebřáka u kraje cesty a poté se hýkavě rozesmál. Vyšlo jim to a pocit euforie zaplavil jeho mladé tělo.

Splnili svůj úkol a ukořistili králův obřadní meč.

Muž, který je pro něj vyslal, bude jistě spokojený.

— 2 —

Hradecké královské lesy 20. července 1314, odpoledne

Od koňských kopyt odletovaly trsy trávy, jak mohutně hnědák s ryzkou zabírali. Obě zvířata se prohnala průsekem mezi stromy a po několika cvalových skocích se zase vnořila do zeleného moře keřů.

„Přidej, Michaeli!“ smál se mladý Macek, syn hradeckého purkrabího, a letmo se otočil na svého druha. „Nebo nám ten kanec unikne!“

Michael přivřel šedé oči, aby mu do nich nevnikal prach zvířený Mackovým koněm a mohl spolehlivě vést kobyly Lyru v jeho stopách. Jednou rukou svíral otěže, v druhé nabroušené kopí.

„Jeď, Lyro!“ pobídl ryzku směrem, kterým mu jeho přítel mizel ve stínu lesa. Klisna spolehlivě nacházela cestu mezi stromy a řítila se podrostem. „Pozor!“ vykřikl a rychle ji stočil doprava, aby se vyhnuli starému šlachovitému dubu, který se jim znenadání postavil do cesty. Najednou byli sami.

„Do pekel!“ zaklel Michael a prudce Lyru zastavil.

Z šumících korun vysokých buků k němu doléhal křik lesních ptáků kdesi v závratné výšce a z blízka se ozývalo tukaní datla někde mezi větvemi.

Michael točil Lyru na místě v kruhu, aby se rozhlédl po příteli.

„Macku!“ zařval a pozorně naslouchal, zatímco jeho oči rychle pronikaly taji okolního lesa. Prsty pravé ruky si přejel po bradě, přičemž jej znovu rašící tvrdé vousy zaškrábaly na dlani.

„Macku!“

Zdálo se mu, že z jihozápadní strany zaslechl vzdálené volání. Nadšeně pobídl ryzku do cvalu.

Sotva se prodrali nízkou zelení, kopyta klisny se zastavila uprostřed potoka, zurčícího mezi mechem porostlými kameny. Michael se rozhlédl.

„Macku!“

„Tady!“ nesl se k němu naléhavý hlas přítele. Dosud zůstával jeho zrakům skryt, ale zavolání mu pomohlo určit směr, kterým se dát. „Heá! Jed!“ popohnal Lyru proti proudu potoka. Kobyla se sama vyhýbala roztroušeným kamenům a od kopyt se jí rozstříkovala voda v tisících drobných kapiček.

„Michaeli!“ vykřikl Macek, jakmile se jeho přítel objevil na dohled. Ležel na zádech ve vodě, bez meče i kopí, a jeho hnědák byl pryč.

Michael seskočil z klisny a s kopím v ruce se vydal potokem k příteli.

„Co tady děláš?“ rozesmál se.

„Můj kůň seskočil do vody, špatně došlápl a v ten moment jsme... Michaeli, pozor! Prase!“

Michael se bleskově otočil. Z houštiny na druhém břehu se s rykem vyřítil dospělý kanec. Obrovské zvíře pokryté černými štětinami, s divoce planoucíma očima a nebezpečnými špičáky zlověstně čnějícími z rozevřené mordy, se hnalo přímo na ně.

„K čertu!“ ulevil si Michael a hbitě vyhodnotil situaci. Neměl příliš času. Prase se blížilo každým úderem srdce.

„Musíš ho zabít!“ vykřikl Macek. „Jinak je po nás!“

Michael zaklekl na jedno koleno, konec ratiště zabodl do dna potoka a hrot namířil směrem k blížícímu se zvířeti. Na víc nebyl čas.

Měl pocit, že se vše zpomalilo. Černé oči plné smrti se na něho upíraly, doširoka rozevřená tlama byla blíž a blíž. Už cítil pach hniloby z útrob zvířete, jeho hlasité funění... – a v příštím okamžiku se prase s hlasitým zařičením nabodlo na kopí. Vniklo kanci otevřenou tlamou hluboko do jícnu a sprška krve vytryskla skrz řezáky. Setrvačnost mrtvého zvířete zlomila násadu. Michael ucítil tupý náraz do boku, který ho odmrštil.

Dopadl tvrdě do vody a jeho hlava se temenem dotkla měkkého potočního písku. Voda se mu zavřela nad obličejem, vnikla do nosu a otevřených úst.

Vmžiku se posadil a s prskáním vykašlával vodu. Rychle se rozhlédl, aby zkontroloval prase a Macka. Mrtvý kanec ležel na boku a voda kolem něho se barvila do ruda. Macek se zvedal a sotva jej zahlédl, zvedl ruku.

Michael se postavil a pomalým krokem se přiblížil ke kanci. Jednou nohou do něho kopl, ale zvíře se ani nehnulo.

„Dobrá práce!“ poplácal jej Macek po ramenou. „Pořádný kus!“

„Pěkná svině, co?“ přikývl Michael.

„Kdo by to byl řekl, že syn kováře z Přelouče takhle složí divočáka!“ zavrtěl Macek v žertu hlavou. Poté sklouzl pohledem na Michaelovu roztrženou kamizolu. „Jsi v pořádku?“

Michael sklopil pohled na trhlinu a zběžně se ohmatal. Nikde žádná krev, nic zlomeného. Jenom v místě, kde do něho prase narazilo, byl bok citlivý na dotyk.

„To bude dobrý,“ vydechl a sevřel Mackovu napřaženou dlaň.

„Zachránil jsi mi život, brácho. Nikdy ti to nezapomenu.“

„Nebud' nudnej!“

— 3 —

Přelouč 20. července 1314, odpoledne

Drobná plavovláška utíkala po břehu Labe. Její štíhlá postava si nezdala s ladností srny a plíce pobírající přívaly potřebného kyslíku zvedaly její hrud' s drobnými prsy v rytmu nádechů a výdechů. Dlouhé zlatavé vlasy za ní vlály jako ohon komety a přirozeně opálený obličej posetý jemnými pihami se barvil do nachova.

Bosá chodidla sedmnáctiletého děvčete se bořila do měkkého písku a zanechávala za sebou mělké šlépěje, které za chvíli zase zalila říční voda. Stříkance odletovaly v tisících kapiček na všechny strany.

„Jen počkej, Adame, až tě chytím! Ty pentle mi vrátíš!“

„Na to zapomeň, Terezo.“ Mladík se smál a utíkal, co mu síly stačily. Jeho šibalské oči, zasazené v opáleném obličejí s prvními vousy v náznaku knírku, dívku pravidelně kontrolovaly. Dlouhé vlasy za ním vlály jako hříva běžícího koně. Před malou chvílí jí rošťácky ukradl pentle, které si odložila na břeh, aby si mohla v čisté řece umýt vlasy.

Určitě mě musel pozorovat celou dobu. Ještě že jsem se nesulékla celá, pomyslela si Tereza, zatímco se jí Adam vzdaloval.

„Nechyťš mě!“ vysmíval se jí a přitom na ni drze mával jejími pentlemi. Provokoval ji.

„Jen počkej!“ vykřikla za ním zlostně a zastavila se. Hbitě se sehnula k písčitému břehu a nabrala hrst mokrého bahna. Uhnětená koule bláta, kterou podvědomě prsty vytvořila, opustila s velkou rychlostí její dlaň. Prolétla vzduchem a zasáhla určený cíl. Adam se v tu chvíli otáčel čelem k ní a koule ho zasáhla přesně do čela. Vykřikl a zhroutil se do mělké vody, která se dalece rozstříkla.

„Jej!“ zavýskla Tereza radostí. Ale když se chlapec z vody nezvedal, rychle se k němu rozběhla. Ležel na zádech v mělké vodě a z čela mu tekla krev. Oči měl zavřené. *V té hroudě snad musel být nějaký kámen,* vyděsila se a přiklekla k bezvládnému Adamovi. Nadzvedla mu hlavu z vody, palcem setřela úzký proužek krve. Chvějícími se prsty mu omývala ránu.

„Adame! Adame, vzbud' se! Prosím tě!“ trásla tělem ležícím ve vodě. Vůbec nereagoval. „Adame!“

Hladila ho po tváři, čechrala mu vlasy a nakonec ho chtěla políbit na čelo. Vtom se Adam pohnul a nastavil jí své rty. Tereza už nestačila polibek zastavit a jejich rty se setkaly. Vůbec netušila, co má dělat. V rychlosti se od mladíka chtěla odtrh-

nout, ale ten ji obejmul rukou a přitáhl k sobě. Bránila se, ale marně. Silné ruce jí zajely pod bílou halenu a na zádech ucítila jeho jemné doteky. Najednou nevěděla, jestli chce, aby přestal, nebo pokračoval. Poddala se touze, a teprve nyní si vychutnala hebkost Adamových rtů. Jakmile se ale jeho prsty pokusily přesunout na její hrud', rychle se mu vytrhla.

Rozechvěle se postavila. Srdce jí bušilo jako zvon a zhluboka oddechovala. Trásla se rozrušením, které dosud nepoznala. Adam dál ležel na zádech v mělké vodě a smál se na ni tím svým okouzlejícím úsměvem.

Zlobila se na něj. Za to, co jí udělal, co v ní probudil. Vytrhla mu pentle z ruky a zastrčila je za pás zmáčené sukně. Nohou na něj stříkla vodu z řeky, vyskočila na břeh a rozběhla se loukou k Přelouči. Horkem povadlá tráva jí šustila pod chodidly a lehce voněla suchem.

Domek, v němž žila s matkou Annou, stál pod mohutnou skálou, na níž se proti polednímu nebi tyčilo jejich městečko. Šedivé kamenné hradby, jimiž bylo opásáno, v těchto místech plynule sestupovaly po úbočí skalnatého návrší dolů, přímo k hraně obranného příkopu. Ten nebyl ničím jiným než dva sáhy hlubokou jámou obepínající severní část opevnění až k Horské bráně.

Jejich prostý domek stál téměř na jeho hraně. Sbitý z trámů, s párem úzkých oken, z nichž jedno směřovalo k řece, překrytý doškovou střechou. Postavil ho ještě její otec Pavel, než odešel z tohoto světa. Před domem byla poměrně velká zahrádka, kde s matkou pěstovaly zeleninu.

Právě tam ji zahlédla. Prohlížela úrodu, pak se sklonila k záhonu. Po chvíli se zase postavila, mírně se zaklonila, aby ulevila ohnutým zádkům a rozhlédla se. Rukou od hlíny si otřela zpočaté čelo a odhrnula hnědé vlasy vylézající jí zpod čepce.

Tereza na ni zamávala a zamířila k ní. *Vypadá pořád dobře, i když už jí bude téměř čtyřicet*, pomyslela si. *Měla by si možná ještě někoho najít, aby nebyla na stará kolena sama*, uvažovala.

Měla ji hodně ráda. Po tátově odchodu jí máma věnovala veškerou lásku. Dokonce ji, naprosto potají, naučila číst a počítat. Nikdo nevěděl, že to umí.

„Vítej, dcero,“ uvítala ji matka, sotva se Tereza přiblížila k nízkému plůtku zahrady. „Odkud se ženeš?“

„Od řeky,“ rozverně odpověděla s úsměvem na rtech.

„Jsi celá rozpalená,“ přejela ji matka zkoumavým a snad i vědoucím pohledem.

„Běžela jsem až sem,“ odvětila Tereza, ale záměrně se vyhnula jejím očím.

„V tomhle horkém dni?“

„Spěchala jsem ti pomoci, vážně,“ horlivě ze sebe chrlila odpověď ve snaze zabránit dalšímu vyzvídání.

„Co ta sukně?“

„No...,“ honem vymýšlela výmluvu. „Já... upadla jsem do vody. Ty kameny jsou tak kluzký!“ Očima visela na matčině tváři očekávajíc, zda jí uvěří. V duchu si vynadala, že se nechala hloupě překvapit naprosto zřejmou otázkou.

„Aha,“ dloubla po ní matka pohledem, ale víc neřekla ani slovo a sehnula se zpět k práci.

Tereza si oddechla v domnění, že se šikovně vyvlékla z dalších všetečných otázek.

„Dej si vlasy do pořádku, Terezo. Zřejmě sis je nestihla upravit po umytí, když jsi mi tak strašně spěchala pomoci,“ pronesla po chvíli matka, s obličejem upřeným k záhonu. Pak se na ni otočila a vyprskla smíchy. „Lhaní ti vůbec nejde.“

„Mami!“ Tereza zakoulela očima a pak se rozesmála. *Mámu opravdu přechytračí málokdo.* Sama to zkoušela několikrát, a nikdy se jí to nepodařilo. Zapletla si tlustý cop, zavázala ho pentlemi a zastrčila pod halenu. Došla do domu pro koš, klekla si vedle matky a začala do něho skládat mrkve a celer. Jejich zahrádka byla úrodná a poskytovala oběma dostatek plodin. Tolik, že je mohly prodávat na trhu, aby si aspoň trochu přilepšily. Zimy bývaly krušnější, ale i v tomto období si dokázaly obě poradit.

Vyspravovaly lidem oblečení a kůže. Za jídlo, mouku nebo další potřebné suroviny.

„Potkalas u řeky Adama?“

Tereza se zarazila v práci. „Proč se ptáš?“

Matka se s na ni s jemným náznakem úsměvu zadívala. „Taky jsem byla mladá, Terezo. Krom toho, viděla jsem ho, jak jde k řece.“

Tereza cítila, že rudne v obličeji. Usilovně držela oči sklopené, aby neodhalila celou pravdu. „Ano, viděli jsme se.“

„To je dobře. Jsem ráda, že jsi tam nebyla úplně sama. Ještě není bezpečná doba. Krajem se potulují všemožní lidé,“ pootočila se matka ke své jediné dceři. „I když jsem slyšela, že nový král Jan už začíná dávat zemi do pořádku.“

„To těžko, mami, je stejně starý jako já,“ zapochybovala plavovláska.

Její odpověď matka nechala bez odezvy, jen pokývala hlavou.

„Ten Adam je docela hezký mladík, nemyslíš? Syn hospodského, hm?“

„Mami, nech toho!“ Tereza nervózně těkala očima. Zamyslela se. Ano, Adamova blízkost jí byla příjemná. *Jeho zelené oči, šibalský úsměv a vlnité husté vlasy.* Hned jí vytanuly na mysl myšlenky na dnešní události. Jak ji políbil, objal. A jaký to byl příjemný a vzrušující okamžik.

„Terezo, vnímáš mě?“ najednou uslyšela matku, která ji bedlivě sledovala.

„Promiň. Trochu jsem se zamyslela,“ omlouvala se.

„To vidím! Říkala jsem, že zítra vezmeme úrodu na trh.“

„Dobře.“

Matka přikývla a usmála se. Potom se lehce plácla dlaní do čela. „Málem jsem zapomněla. Zaběhni k Matyášovi. Slíbil mi, že nám ze zbytků železa vykově několik hřebů. Už žádné nemáme.“

„Už běžím,“ vyskočila s nadšením ze země. *Rozhodně to bude příjemnější než klečet v hlíně a hrabat se rukama v zemi. Navíc se tak vyhnou dalším všetečným otázkám.* Jako lasička se protáhla

brankou na písčitou cestu před domem. Po ní se rozběhla podél příkopu až k mostku u Semínské fortny.

Kovářův dvůr byl nezvykle prázdný a tichý. Nerozléhal se jím údery kladiva do železa, nikde nepostávali žádní koně ani zákazníci. Kovárna působila opuštěně.

Tereza zůstala zaraženě stát. *Nespletla se matka? Neodjel Matyáš někam za prací? Ale to by doma byla alespoň Matylda.*

Prošla otevřenými vratky na dvůr a nejistě se rozhlížela po okolí. „Strýčku Matyáši! Jsi tu?“ nahlédla do otevřeného prostoru kovárny. Kladivo leželo na kovadině, kleště a další nářadí bylo ledabyle pohozené na pracovním ponku. *Nemůže být daleko, pomyslela si. Nikdy by neodešel, aniž by vše uklidil.*

„Haló, to jsem já, Tereza!“ Její oči se zastavily na slabě žhnoucí výhni, ve které ležela nedokutá hlava sekery.

Nic z toho nechápala. Ač neznala kovářské řemeslo dopodrobna, občas viděla jejich rodinného přítele při práci. Poznala, že všude kolem ní se nachází známky narychlo přerušené práce.

„Matyáši! Matyldo!“

Došla k zavřeným dveřím domu.

Zaklepala.

Žádná odezva.

Pomalou otevřela dveře a udělala jeden krok dovnitř. „Strýčku, jste tu?!“

Její zrak se snažil rychle přizpůsobit přítmi vnitřního prostoru. Jakmile se tak stalo, zděsila se. Modravé oči se rozšířily a ruka instinktivně zakryla ohromením otevřená ústa.

Na zemi zahlédla bezvládné Matyášovo tělo. Jeho obličej měl popelavou barvou. Nevidoucí oči prozrazovaly, že duše kováře je již na jiném místě.

Dívka udělala nepatrný krok vpřed, aby se ujistila, že to, co vidí, se jí jen nezdá. Cítila, jak se chodidlo lehce přilepilo k podlaze. V momentě, kdy sklopila oči k zemi, jí nohy zrosolovitě šokem. Stála v kaluži krve, jež se rozprostírala až k tělu

bez života. Očima klouzala po scéně, kterou si nedokázala představit ani v nejtemnějších snech. Na kovářově krku zívala široká řezná rána.

Tereza se rozhlédla dál po světnici. Její pohled utkvěl v protějším rohu místnosti, kde na zemi seděla Matylda. Uprostřed břicha měla obrovskou rudou skvrnou. Skelné oči zíraly do prázdna.

Tereze do nosu vystoupal nahořklý pach všudypřítomné smrti. Zvedl se jí žaludek a kyselé štávy začaly stoupat vzhůru.

S pocitem, že musí hned pryč z tohoto děsivého místa, vydávit ze sebe veškeré zlo, které se do ní vsakovalo každým pórem jejího těla, se otočila a z jejího hrdla vyšel hlasitý výkřik úleku.

Silné paže urostlého muže ji chytily za ramena a snažily se ji k sobě přitáhnout. Vůbec ho neslyšela přijít, netušila, jestli už tam nebyl dávno před ní. Teď se mu zmítala v rukou ve snaze dostat se ven – pryč. Uniknout jako ryba, kterou rybář vyzvedl nad hladinu.

Vytrhla se, a sotva venku před domem ucítila pod nohama kus trávy, obsah žaludku vyzvrátila mezi zelené stvoly. V hlubokém předklonu ze sebe dávala hrůzu, která jí v domě prostoupila.

„Jsi v pořádku Terezo?“ Melodický hlas, promlouvající k ní zezadu, doplnila teplá dlaň na jejích zádech.

Narovnala se, utřela si předloktím potřísněné rty a zadívala se do hnědých očí muže, který stál za ní a starostlivým pohledem si ji prohlížel.

Poznala Ondřeje, velitele místní gardy, strážící zdejší pořádek a zákon, a matčina přítel. Teprve nyní prolomila zábrany, kterými ohradila své nitro vůči všudypřítomné hrůze. Šok, kterému byla vystavena, konečně ustoupil. Z očí se jí vyvalily slzy jako dravá, nezastavitelná řeka. Vrhla se Ondřeji do rozevřené náruče.

„Zahlédl jsem tě jít dovnitř, Terezo.“

„Šla... jsem... matka mě poslala...“ nedokázala se kvůli přerývanému vzlykotu vyjádřit.

Pohládl ji po vlasech a poté uvolnil objetí.

Utřela si oči a sledovala jeho klidný, smutný výraz.

„Nemohla jsem ho nikde najít... Tak jsem zaklepala... a...“
„Ano, Terezo, já vím,“ dodal s povzdechem. „Byl jsem tu dřív než ty.“ Odmlčel se a upřel oči do dálky. „A našel tu spoušť.“

„Já... nikde jsem tě neviděla,“ pronesla sklíčeně.

„Hledal jsem v okolí stopy. Příliš pozdě jsem tě zahlédl, jak vstupuješ dovnitř.“

Opřela se zády o stěnu domu a hlas se jí znovu zlomil.

„Ale proč? Proč by někdo ubližoval Matyášovi s Matyldou?“

„To netuším, děvče.“

Něžně ji pohladil po tváři. „Jdi domů, Terezo. Tady pro tebe už nic není.“

Omámeně, jako ve snách, přikývla. Mlčky se vydala zpět k domovu.

Nastal večer, padla tma a obě ženy v domku pod skálou ulehly na lože. Tereza nemohla usnout. Matka, zmožena smutkem ze smrti svých přátel, brzy pravidelně oddechovala, ale ona ne. Dnes to nešlo. Převalovala se ze strany na stranu, ale pořád se jí vracely zážitky z dnešního dne. Znovu a znovu před očima viděla děsivý výjev z kovárny. Usilovně se ho snažila z hlavy vytěsnit a přivolávala vzpomínky na ráno u řeky. Na Adama. Na jeho zelené oči, ze kterých se jí motala hlava a kterým tak propadla. Na jeho svalnatou postavu s širokými rameny, pevným trupem a hladkými dlaněmi. S jemnými prsty, kterými ji hladil po zádech. Se zatajeným dechem pomyslela na polibek. Jeho rty byly hebké jako kožíšek kotátka. Přejížděla si palcem po svých a vzpomínala na ten úžasný pocit, který ji zaplavil jak rozvodněné Labe zelené louky podél svých břehů.

Ruce jí samy od sebe sklouzly na tělo. Na napnutou a hladkou pokožku. Každý dotyk jí přinášel příjemné mrazení a každý pór hlasitě volal po pohlázení. Zavřela oči a poddala se tomu.

Na stromě u hradeb zapískl hnědošedý dravec, roztáhl perutě a vznesl se do vzduchu. Zakroužil nad spícím městečkem, znovu zavřískl a na letním větru zamířil k lesu. Z výšky nad koru-

nami stromů zahlédl planoucí táborový oheň, z něhož stoupal slabý, téměř neznatelný dým.

Kolem ohně seděli tři muži.

— 4 —

Čertova skála 20. července 1314, večer

Utábořili se pod vysokou skálou uprostřed bukového lesa. Stála stranou hlavních cest, skrytá v lesích mezi Přeloučí a Kutnou Horou. Její zlověstné jméno, Čertova skála, spolehlivě udržovalo případné zvědavce v patřičném odstupu.

Radvan seděl na padlém stromě, nahlíval si ruce nad ohněm a přemýšlel o dnešní vydařené akci. Splnili úkol, který jim muž v černé kápi uložil. *Ti mrtví byli zbyteční*, zamračil se. Ten pološílený spratek si až příliš často dělal, co chtěl.

„Na co myslíš?“ otázal se ho Hary, příkládající dřevo na ohniště. Otočil na rožni nabodnutým zajícem a posadil se na protější kámen.

„Přemejšlím nad dneškem.“

Hary přikývl. „Tentokrát to vyšlo. Ale Trma neměl zabíjet toho kováře!“

Radvan přikývl. Na chvíli zavládlo kolem ohniště ticho. Koruny stromů se kývaly v poryvech slabého větru a z okolního šera lesa se začaly linout divoké zvuky přicházející noci.

Na pařez poblíž Haryho se posadil Trma, mladík, co s nimi jezdil už půl roku. Podrbal se ve strništi a přešel palcem po ráně, kterou mu Hary předtím nahrubo sešil.

V teplu ohně si promnul ruce a natáhl se pro rožeň s pečeným zajícem.

„Nemakej na to!“ obořil se na něho Radvan.

„Jako proč?“ ušklíbl se Trma, sevřel pevně klacek a zakousl se do pečínky.

„Já sem velitel! Já jím první!“

Trmovy tmavé oči se Radvanovi vysmály a jeho zuby se znovu zabořily do masa.

„Ty hajzle!“ zařval vůdce tlupy, brunátný vzteky a prudce vstal.

Mladík odložil klacek se zvěřinou zpět do vidlic a se vzdorem ve tváři se postavil.

Radvan rychle obešel ohniště, nelítostně chytil vzpurného Trmu pod krkem a přirazil ho k nejbližšímu buku.

„Já tady rozhoduju! A ty budeš poslouchat, smrade!“ řval na něho zblízka, „Ještě ti teče mlíko po bradě a už bys chtěl mít hlavní slovo?!“

Trma se mu pokoušel vysmeknout ze sevření, ale Radvan jej držel pevně. Následně mu vrazil pěst do žaludku. Mladík se napjal a vypouklil oči bolestí.

„To, cos dneska proved, bylo úplně zbytečný! Úplně!“

„A cos s nima chtěl dělat? Práskli by nás dřív, než bysme vypustili město!“ oponoval Trma a snažil se vykrotit z držení. „Mrtví nemluví!“

„Měli jsme vzít jen meč, o mrtvý nestál! Jasně nám to řekl!“

„No tak se stalo!“ zasyčel vztekle mladík a oči mu zaplály částečným šílenstvím. „Bude se vo tom aspoň víc mluvit!“

„Ale zbytečně brzo!“ zavrčel Radvan Trmovi zblízka do obličeje, „Všechno tím můžeš ohrozit!“

„Tak sem je zabil. A co?“ uchechtl se Trma, „stejně to byli jen burani.“

„Stejně jak ty,“ zpřímá mu Radvan pohlédl do očí a pustil jej. Poodstoupil od něho na krok, aby si protáhl ruce. Emoce a vztek jím cloumaly. Potřeboval dát klukovi lekci.

Sotva se odbojný mladík narovnal a odtáhl od kmene, Radvan se rozpřáhl a dobře mířenou ranou mu zabořil pěst do břicha. Trma se zkroutil, předklonil se a popadal dech. Sotva trochu zvedl hlavu, dal mu Radvan pěstí do brady. Holobrádek omámeně klesl na čtyři. Z rozbitých rtů mu crčela krev, kterou si spěšně rukou otíral.

Velitel bandy jej obcházel jako vlk hledající nejslabší místo oběti, aby ji dorazil. Potom jej silně kopl do boku. Mladík zaskučel a převrátil se na záda. Radvan mu okamžitě sedl na hrud' a zaklínil koleno ruce. Přitáhl si za vlasy jeho hlavu ke své zblízka, velmi pomalu, mu zasyčel do obličeje.

„Nebudeš ohrožovat naši věc! Jasný?!“ Trma jen odevzdaně přikývl.

Radvan vstal, odplivl si a pomalu odešel k ohništi. Usedl zpět na své místo a zadíval se do očí Harymu, pozvolna otáčejícímu zajícem nad ohněm. „Sráč!“

„Když jsme obléhali Hlubokou, taky jsme tam měli pár takových parchantů,“ vzpomněl Hary na svou službu v českém vojsku, zatímco otáčel rožněm. „Starší chlapi jim vždycky dali pěkně do těla, aby je srovnali. Nakonec z některých byli docela dobrý vojáci.“

„Jo, dostal naloženo dost,“ otočil se Radvan a sáhl po ukořisťeném meči. Rozbalil hadry a oranžové světlo dopadlo na leštěné ostří. Pohladil záštitu, prsty sklouzl po čepeli. Obrátil jej v ruce a zrakem posoudil kvalitu ocele. Uznale pokýval hlavou. „Tenhle chlap svému řemeslu rozuměl. Krásná práce.“

„Puč mi ho,“ vyzval ho Hary a natáhl ruku ke zbrani. Radvan mu ji podal. Hary vstal, několikrát s mečem zavířil v bojových pozicích, odrazil neviditelný útok a probodl imaginárního nepřítele. Potom uznale pokýval hlavou a podal meč zpět Radvanovi. „Opravdu to byl mistr nad mistry,“ souhlasil bývalý voják. „Dokonalé vyvážená zbraň, třeba jen obřadní. Toho chlapa je škoda.“

K ohni se zase přisouval Trma. Ústa už měl osušená od krve, jen pár skvrnek na jeho bradě svědčilo o poučení, kterého se mu dostalo. Usedl na svůj pařez, krátce se zahleděl na Radvana a pak upřel zrak do plamenů. Zajíc byl dopečený, krásně voněl a sbíhaly se mu na něj sliny. Radvan se zvedl, sundal rožeň z ohně a zakousl se do pečeného stehna. Poté celou nohu zajíce odlomil a podal klacek s pečínkou Harymu. Ten si ostrým tesákem kus odřízl a Radvan jej dál podal Trmovi.

„Doufám, že je mezi náma jasno?“ podíval se ostře na mladíka. Ten okamžitě přikývl a přijal nabízenou večeři.

Vyhladovělí muži seděli u ohně a hltavě jedli. Odpočívali.

„Cos to vlastně vzal za kříž v tý kovárně?“ zeptal se Radvan, sotva dojedl.

Trma se na okamžik vzdálil ke svému koni, a když se vracel, nesl v rukou kovaný kříž. Podal jej veliteli a usedl. Radvan kříž sevřel v dlaních a se zájmem si ho prohlížel. Byl tvořen navzájem propletenými pruty v podobě keřových větví s drobnými kovovými lístečky. Působil dojmem živoucí rostliny.

„Nádherný,“ poznamenal a vrátil jej Trmovi. „Tohle musíš prodat jinde, třeba v Kutný Hoře. Co se tam těží to stříbro, je tam plno kupců, který by za ten kříž dobře zaplatili.“

Mladík přikývl a široce se zazubil. Děsivá rána na obličej se pohnula a vyronilo se z ní pár kapek krve, které mu dodaly v záři ohně ďábelský výraz.

„Vymysli si dobrou výmluvu, jak jsi k němu přišel. Vypadá cenně, nebudou ti věřit, že je tvůj.“

„Rozumím.“

Hary se zakousl do pečené nohy. Pomalu žvýkal, hleděl do ohně a vzpomínal na časy, které již minuly. Uvědomil si, že v posledních dnech a týdnech se vrací myšlenkami do minulosti čím dál častěji.

Znovu si ukousl masa a jeho slastná vůně mu na tváři vykouzlila úsměv. Přesně jako tenkrát.

Seděli s muži kolem ohně, okusovali pečeného zajíce a živě debatovali, co král Václav II. udělá se Závišem z Falkenštejna. Nedaleký hrad Hluboká se tyčil oproti tmavému nočnímu nebi a na jeho ochozech hořely ohně.

„Prej ho popraví jako cizoložníka,“ pronesl mezi sousty Harryho věrný přítel Barnabáš.

„Myslíš navostřeným prknem?“ zeptal se jiný.

Barnabáš přikývl. „Pokud se nevzdaj a nepřijmou královu vládu.“

„A když se nevzdaj ani potom?“ zeptal se Hary.

„Vezmeme Hlubokou ztečí.“

Najednou všichni muži začali vstávat a provolávat slávu králi. Táborovým ležením se nesl hlahol nadšení, když mladý král Václav II. procházel mezi svými muži a zdravil se s nimi. Všichni u ohně vstali a rychle se upravili.

Barnabáš trochu poodstoupil, aby uvolnil cestu mladému vládci. Královský mladík, oblečený ve zbroji, se zlatou korunou na hlavě, obešel muže u ohně, všem podal ruku a poplácal je po ramenou. Z jeho očí sálala dobrota a spokojenost.

„Jste všichni stateční muži! Moji chrabří a čestní muži!“

Odpovědí mu bylo provolání slávy ze stovky hrdel všude kolem. Mladý král se usmál a obrátil se k Harymu.

„A co ty, Hary? Jsi mi také věrný? Zůstáváš čestný?“

„Hary! Hary, slyšíš mě?“

Bývalý voják sebou trhl a jeho oči sklouzly na Radvana, upírajícího na něho vážný pohled.

„Cos chtěl?“

„Zejtra se rozjedem na jih. Předáme ten meč.“

Hary přikývl a protáhl si ztuhlý údy. Ruce natáhl k ohni a promnul si je v jeho teple.

„Pojedem sami. Trma se vydá do Kutný Hory, aby prodal ten kříž.“

„Jasný, chápu.“

„Fajn,“ pronesl vážně Radvan a podal mu vak s vínem.

Hary se hluboce napil. Nahořklé víno spláchlo slanou chuť pečeného masa na patře, zahnilo žízeň a dodalo mu pocit svěžesti a jasné hlavy.

V mysli mu dál zněla slova krále, za kterého tenkrát bojoval.

— 5 —

Čertova skála 21. července 1314, brzy ráno

Ráno Trma osedlal svého hnědáka, ukořistěný železný kříž přivázal k sedlu, do pochvy na opasku zasunul meč a za pas nože. Pak vzal koně za uzdu a vedl ho mezi stromy na okraj lesní pěšiny, kde nasedl. Zadíval se do korun stromů, na chvíli zavřel oči, aby potlačil bolest hlavy po včerejší pitce a pobídl ho do kroku.

Jakmile opustili bezpečný příkrov lesa, opřel se do nich svěží vítr. Trma nic nedbal jeho rozmarů a pobídl hnědáka do klusu.

Věděl, že Kutná Hora není příliš vzdálená od jejich tábořiště a že by tam před polednem mohl být. Cesta se zpočátku vinula mezi poli a rychle mu ubíhala. Jak se blížil svému cíli, lidí na ní přibývalo. Brzy dojel poslední vozy a musel zpomalit. Před nimi kráčeli lidé. Kupci, trhovci, muži a ženy s dětmi. Obzvláště nezbedné děti mu pily krev svým nepředvídatelným pohybem, kdy několikrát skočily jeho koni téměř pod nohy. K branám městečka už mu nezbývala ani hodina, ale Trma byl nespokojený. Hrozilo, že nedosáhne tržiště včas. Počasí se začínalo kazit. Vítr byl stále otravnější a postupně sílil. Nebe se zatáhlo tmavými mraky, které zakryly slunce. Náhlý poryv zvedl prach z cesty, rozvířil ho a vernal lidem do očí.

„Zatraceně,“ zavrčel, když se mu vítr opřel do kápě a trhnul jím dozadu. Za chvíli jej naopak přitiskl ke krku koně a přehodil mu ji přes hlavu. „U čerta!“

Vítr se hnal nad krajinou, svištěl korunami stromů, ty slabší ohýbal, ze silnějších aspoň odlamoval větve. Černá oblaka se prolнула a ještě více ztemněla.

Náhle vše utichlo. Mladík zvedl hlavu k nebi. V tu chvíli jej zasáhla do oka první kapka. Za ní druhá, třetí, další a další. Pak se nebeská stavidla otevřela a na horkem vyprahlou zemi se

spustil silný liják. Během chvíle se lidé na cestě brodili blátem. Trma si pevně přitáhl kápi přes hlavu a jednou rukou ji přidržoval. Cítil, jak jeho oděv vlhne a jeho kůže se pomalu dotýká chlad.

„Jestli tohle nepřestane, přijedu do města jak vodník,“ nadával. Urychleně se rozhlížel, kam by se schoval. V dáli zahlédl malé stavení.

Hospoda U Dvorů, poznal stavení, v němž už párkrát popíjel. Pobídl hnědáka do klusu. Lidé mu chvatně uskakovali z cesty, jednak před koněm, ale spíše před stříkanci bláta, které odletovaly od kopyt. Však také za sebou slyšel několik jadrných nadávek. Ty brzy zanikly v šumění deště. Hnal se rozblácenou cestou k hostinci, který v tomhle nečasu vypadal obzvláště lákavě. Navíc sliboval teplé jídlo a pivo.

Formanská hospoda U Dvorů byl komplex tří středně velkých budov se společnou doškovou střechou. V jednom domu byl lokál s výčepem a několika místy na spaní, druhý dům sloužil jako maštál a třetí byl určen čeládce. Veliký dvůr byl obehnán dřevěným plotem s mohutnou otevřenou branou. Hospoda stála u obchodní a tranzitní cesty z Kutné Hory směrem na Hradec, a tak bývala často plná obchodníků, rolníků a dalších pocestných.

Trma provedl koně na rozbahněný dvůr a hned s ním zamířil k maštali, kde pod příkrovem střechy stálo hrazení s několika jinými koňmi. Upoutal svého hnědáka k železnému kruhu u trámu, vzal vak s drahocenným křížem a podél zdí zamířil k hospodě.

„Paráda, je tu teplo,“ zamumlal, když otevřel dřevěné dveře a vešel dovnitř. S úlevou shodil kapuci, prohrábl si mokré vlasy, ze kterých kapala voda a rozhlédl se. Hostinec byl slušně zaplněný. Téměř u všech stolů seděli lidé. Někde pouze jeden nebo dva hosté, ale u dlouhých stolů, které se táhly středem celého lokálu, bylo narváno. Očima hledal alespoň jeden volný, kde by usedl, popil a pojedl.

„Páni, ty vypadáš,“ zaslechl za sebou pobavený ženský hlas. Otočil se a spatřil pohlednou tmavovlasou číšnici, procházející kolem s prázdnými korbely v ruce. Hned prvním pohledem zhodnotil její štíhlou postavu, prsa, pěkné boky v zelených šatech s bílými rukávy po lokty. *Ta by za to stála.*

„Vždyť tam leje!“ ušklíbl se.

Dívka se na něho šibalsky usmála. „A co bys rád?“

„Nějaký místo, kde bych si moh sednout a v klidu popít a najíst se.“

„Támhle vzadu,“ ukázala k malému výklenku u stěny.

Trma přikývl a skrze několik vrávorajících hostů se propletl ke stolu. Stál opravdu až u zdi, hned vedle oprýskaných a zkrřížených dveří, od kterých solidně táhlo. *Proto je tu volno,* pomyslel si. Položil vak na dřevěnou lavici vedle sebe a sedl si. Rozhlédl se po hospodě. Celý lokál tvořila jedna ohromná místnost, kde v jednom z rohů stál výčepní pult. Hospoda měla položenou prostou prkennou podlahu a skrz celou místnost se táhly ony dva dlouhé stoly. Podél stěn bylo postaveno několik dalších stolů a lavic. U jednoho z nich seděli trubadúři, které předtím slyšel hrát. U dalšího dva muži hráli kostky, jinde popíjela čtveřice hlasitých pocestných. V rohu se dva muži vesele bavili se spoře oděnými ženami, které se k nim velice měly a pobízely je v pití. *Jak toho dost vypijou, ty dvě je voberou,* problesklo Trmovi hlavou a po tváři mu přeběhl úšklebek.

„Dáš si něco, mladej?“ U stolu se objevil tlustý hostinský v umaštěné zástěře a tázavě ho pozoroval malýma očima, které zářily z brunátné, kulaté plešaté hlavy.

„Co máš?“

„Záleží, kolik máš peněz,“ zamručel hostinský.

Trma sáhl do záňadří kamizoly a vytáhl menší měšec. Ukázal ho hospodskému.

„Tak to je jiná,“ uspokojil se obtloustlý muž. „Co to teda bude?“

Trma uložil měšec a rozhlédl se po lokále. Pak ukázal na muže v červené vestě, sedícího u okna do dvora.

„Dám si to, co jí ten kolohnát. Co to je?“

„Klasika, ovar s křenem.“

„Jo. Tak to,“ objednal si. „A pivo!“

Hostinský zvedl oči v sloup, zavrtěl hlavou a odešel. Trma ještě chvíli pozoroval dění, pak sáhl do vaku, vyndal z něho kříž a začal si ho prohlížet. Převracel ho v ruce a prsty zkoumal všemožné záhyby.

„Co to máš?“ U stolu se objevila ona brunetka v zelených šatech, co potkal prve u vchodu, a nesla mu jídlo a korbel piva.

„Ale nic,“ pohlédl jí krátce do očí a zase je rychle sklopil. Kříž odložil na lavici vedle sebe. „Jen takový kříž.“

„Je krásný,“ usmála se na něho dívka, položila před něho misku s ovarem a korbel černého hutného piva. „Ty jsi kovář?“

„Ne,“ zavrtěl hlavou a krátce se mu na rtech objevil lehký pošklebek.

„Myslela jsem, že je to tvá práce.“

„Kdepak,“ stočil pohled ke kříži. „Ten mám po matce. Ale není mi k ničemu a mohl bych za něj třeba dostat nějaký peníz,“ vysvětlil dívce a znovu se napil.

„Proto jsi dnes na cestě do Kutné Hory, že?“

„Ano,“ uhnul Trma očima. Brunetka jen slabě přikývla, otočila se a odešla.

Konečně, pomyslel si a dal se do jídla. Rukama bral kusy masa a dával si je do úst, občas vše zapil pivem. Po jídle se spokojeně opřel o zeď. Se zájmem sledoval ruch v hostinci. K jeho stolu se znovu přitočila zelenooká číšnice s korbely piva.

„Dáš si ještě pivo?“ usmála se na něho a mírně se k němu naklonila. Letmo se potěšil pohledem na svůdný živůtek a přikývl. Vyměnila prázdný korbel za plný, ale tentokrát neodešla. Místo toho se boky opřela o desku stolu.

„Chceš něco?“ zvedl oči od piva, než se pořádně napil.

„Ten kříž, co máš u sebe,“ sklouzla pohledem vedle jeho boku. „Chceš ho skutečně prodat, jak jsi prve říkal?“

„Možná, ale ne levně,“ odsekl jí. Její vtíravost mu vyložene vavila. „Ty bys na něj neměla.“

Dívce potemněly oči hněvem. „Chtěla jsem ti jen pomoci,“ prohodila odměřeně. „Znám někoho, kdo by ho možná koupil. Zrovna tady dnes sedí. Mám ti ho sem poslat?“

Trma pochopil, že se ukvapil. Nasadil proto lehký úsměv a mírnější hlas. „Omlouvám se.“

„Omluva přijata,“ odvětila mu stroze. „Tak co?“

Urputný mladík váhal jen okamžik. Mohl by tu věc prodat už tady a nemusel by se trmácet do Kutné Hory. A pokud bude chytrý, mohl by něco vydělat i sám sobě bokem a možná by se mohl dnes vyspat i v posteli.

„Zuzano! Hosté čekají!“ ozvalo se lokálem.

„Hned jdu!“ mávla dívka rukou na znamení, že rozumí.

„Už mě volají, musím jít,“ naléhala na něho.

„Dobrá,“ přitakal Trma, „pošli mi toho kupce. A dej mi další pivo.“

Pohled, kterým ho počastovala, byl zvláštní. Ale beze slov mu na stole zanechala jeden z korbělů, které měla v ruce, a poté se hbitě vzdálila.

Trma byl spokojený. Znovu vzal kříž do ruky a přejížděl palcem po vykovaných lístcích. *Ted' uvidíme, kolik mi vyneseš*, po-usmál se v duchu.

„Ehm,“ ozvalo se u jeho stolu.

Trma zvedl hlavu od kříže. Spatřil mohutného muže v šedozeleném oblečení, jak stojí u jeho stolu. Hnědýma očima, které mu v přítmi hostince matně zářily pod tmavým obočím, si ho pozorně prohlížel. Pod mohutným orlím nosem se mu táhly dlouhé kníry a pod celkem velkou pusou měl zastřiženou bradku.

„Jsem kupec Toman,“ představil se. „Posílá mě k tobě Zuzana. Prý máš něco zajímavého na prodej.“

„Klidně se posad',“ naznačil Trma muži, aniž by se mu představil.

Kupec odsunul židli, aby mohl své objemnější břicho napašovat ke stolu, a spokojeně se usadil.

„To je ono?“ spočinul pohledem na kříži v jeho ruku.

„Ano,“ přikývl mladík.

„Mohu?“

Trma přikývl a podal kupci kříž. Toman jej vzal do rukou a pozorně ho zkoumal. Nejprve ho prohlédl ze všech stran, ve snaze zjistit, zda mu něco neschází. Prsty přejížděl po zaoblených hranách a kovaných listech. Občas vzal do ruky zapálený svícen, co stál na stole, a přiblížil si ho ke kříži, aby si prohlédl drobné detaily.

Trma v klidu popíjel pivo a se zájmem sledoval, jak kupec zboží znalecky prohlíží a zkoumá. Jakmile Toman položil kříž zpět na stůl, vzhlédl k Trmovi. „Krásná práce, opravdu krásná. Kolik za něj chceš?“

„Dvacet grošů.“

„Tak na to zapomeň. Tolik ti nedám. Je to mistrný kus, ale tuhle cenu určitě nemá.“

„Chci dvacet, míň ne,“ trval na svém Trma. Nehodlal se smířit s nějakým mrzkým obnosem. *Kříž se mu zcela evidentně líbí*, pomyslel si. *Je mu to vidět na očích*. Věděl, jak lidem planou, když po něčem touží. Sám nebyl jiný.

„Dám ti patnáct!“

„Patnáct je málo. Určitě ho prodáš za mnohem víc! Sám jsi říkal, že je to krásná práce!“

Toman se na Trmu ostře podíval. „Kde jsi k tomu kříži přišel, mladej?“

„Dostal jsem ho od matky! Odkázala mi ho, když umírala,“ zlostně se na kupce zahleděl přes okraj korbely.

Toman se ušklíbl a pak Trmovi naznačil, aby se přiklonil blíž. „Tak podívej, holenku. Řeknu ti přesně, co si myslím,“ pronesl Toman pomalu. „Nemyslím, že jsi tohle dostal od své mamin-

ky. Tenhle kříž jsi ty, nebo vás možná bylo víc, nějakému chudákovi ukradl. Možná jsi mu nechal život, možná ne. Tohle je parádní kovářská práce. Železo je krásně čisté a nenesе známky času. Rozhodně není starší než tenhle rok, takže žádná rodinná památka.“

Trma přestal protestovat. Byl v pasti a teď bude muset vzít to, co mu kupec nabídne. Toman pokračoval.

„Dám čtrnáct grošů, ani o chlup víc. Jestli sis totiž dobře všiml, támhle v rohu vzadu sedí dva strážní. Když za nimi půjdu, že mi tu nabízíš kradenou věc, komu myslíš, že uvěří? Kupci, který tudy jezdí pravidelně a znají ho, anebo nějakému usmrkanci v obnošených hadrech s kvalitní věcí u sebe? Tak co, dohodneme se?“

Trma pohledem zamířil do protějšího rohu, částečně skrytého za pultem hostinského. *K čertu!* vynadal si. *Proč jsem se pořádně nerozhlídl!* Vážně tam seděli dva vojáci pohotovostní strážce. Na okamžik zatajil dech. Zhluboka se napil a jeho frustrace narůstala. *Pitomej kupec, vydřídouch. Pitomej kříž.* Znovu se zhluboka napil a korbel byl zase prázdný. *Zatraceně!* „Dobrá,“ procedil rezignovaně skrz zuby.

Toman se uvolněně zasmál, odpočítal čtrnáct grošů a měsíc s nimi přistrčil k mladíkovi. „Díky za obchod, chlapče,“ zasmál se, zvedl se i s křížem od stolu a vracel se zpět do lokálu mezi lidi.

Trma si odplivl na zem, sebral našťavaně měsíc a zasunul si ho do vaku. Vzal do ruky korbel. Byl prázdný. *Sakra, proč to pivo tak rychle došlo?* Zamračil se, zvedl jej do výše a zamával jím.

Během okamžiku u něho byla Zuzana s novým pivem. Položila ho před něho, usmála se a založila si ruce na prsou. „Tak se obchod podařil?“

„Jo, naprosto skvěle,“ zavrčel Trma a zhluboka se napil. Pak prudce třáskl korbelem o desku stolu, až zbylé pivo vystříklo na stůl. *Do háje!*

„Něco se nepovedlo?“

„Ne!“ vyjel na ni. Oči mu planuly zlostí a vnitřnosti sžírala palčivá zloba. „Dones mi další!“

Zuzana neřekla nic, jen přikývla a odešla.

Čas plynul. Odpoledne se hospoda zaplnila lidmi z polí, sedláky a dalšími poutníky. Zuzana procházela pravidelně lokál s korbely plnými piva, sbírala a odnášela ze stolů ty prázdné. Občas k některému stolu donesla hostům jídlo. Někde postála déle, když potkala známé tváře a dala se s nimi do řeči, u jiných stolů se pro změnu moc nezdržovala a hned se vracela k pultu. Pak trubadúři vylezli na prázdný stůl a začali hrát místní známou píseň. Zvuk píšťal, bubnů, citer a perkusí se linul lokálem. Hosté se zvedali od stolů, hlasitě zpívali nebo tleskali do rytmu. Pár mladších popadlo Zuzanu za ruce a vtáhli ji do kola mezi sebe. Jakmile se roztočila kolem své osy, vlasy za ní vlály jak perutě vran a sukně se obtáčela kolem těla. Nakonec, když hudba ustala, všichni lidé zavýskli, navzájem si zatleskali a vrátili se ke svým stolům. Zuzana si upravila šaty, popadla táč a vydala se mezi stoly.

Čas utíkal jako zběsilý. Za okny padl soumrak, v hospodě se zešerilo a hostinský začal zapalovat louče na stěnách. Lokál hučel životem, někde byla slyšet hádka, jinde tůkání korbely nebo mlaskání lidí nad jídlem.

Trma seděl u svého stolu, opřený o zeď, a sledoval dění. Už nepil. Cítil, že má dost. Zlost a rozhořčení jej neopouštěly po zbytek odpoledne a večera. Jejich přítomnost nezahnało ani několik dalších piv. K jeho stolu se přiblížila znovu Zuzana. Podívala se na prázdný stůl a zase na něho.

„Dáš si ještě něco?“

„Už půjdu,“ znaveně odpověděl Trma. „Co jsem dlužnej?“

„Tři groše.“

Přikývl a na stůl položil několik drobných mincí.

„To je dobrý, nech si to,“ mávl rukou a pomalu se zvedal. Zavrával a zády se opřel o zeď, ale brzy získal rovnováhu. Sebral svůj vak z lavice a přehodil si ho přes rameno. Vyšel před

dveře hospody, nadechl se čerstvého vzduchu a udělalo se mu trochu lépe. Rozhlédl se. Liják byl dávno pryč, zato se citelně ochladilo.

Otrásl se a vydal se ke svému koni. Ten klidně postával uvázaný u maštale, kde ho krátce před polednem zanechal. Trma přišel až k němu, pohladil ho po suché srsti, poplácal po krku a připevnil k sedlu svůj vak. Ale ještě na něho nenasedl. Hladil ho a díval se při tom na hvězdy. Zlost mu stále šeptala do uší, že jej okradli. *Podvedli a okradli! Ten kupec a ta číšnice! Určitě se s kupcem dohodla, že ho oberou a kupec jí pak dá nějaký peníz bokem. Vždyť mu ho sama přivedla až ke stolu. Ona za to může!*

Vtom si koutkem oka všiml, že podél stěny hostince, která byla matně osvětlena měsícem, se pohybuje stín. Jen okamžik ho sledoval, než poznal, kdo to je.

Opustil koně a vešel do příšeří maštale.

Zuzana procházela prázdným lokálem. Hosté již odešli a po stolech zůstalo mnoho prázdných nebo napůl vypitých korbělů, drobků z chlebů či kosti ohlodané od veškerého masa. Sehnula se nad stůl, posbírala nádobí a druhou rukou smetla nečistoty na podlahu.

Jakmile očistila všechny stoly, chopila se koštěte a zametla celý lokál. Jen šustění svázaného proutí o dřevěnou podlahu přerušovalo ticho, které v rozlehlé místnosti vystřídal halas hostí.

„Náročný den, že, Zuzano?“ prohodil k ní hostinský, zatímco zástěrou utíral nádobí od mastnoty.

„Ano,“ odpověděla mu a mírně zívla.

„To víš, jak je ošklivo, všichni se stahují pod střechu,“ zasmál se hostinský svému moudru a položil suchý tác na polici.

Dívka přikývla.

„Domeť to a běž si lehnout.“

„Díky, pane Holane,“ unaveně přikývla a pokračovala s koštětem po lokále k zadním stolům.

Jen co bylo vše hotové, spokojeně opřela koště do rohu, s úlevou se prohnula, aby ulevila namoženým zádům a rozhlédla se po své dokončené práci. Cítila se unaveně, ale šťastně. Práce v hostinci ji bavila. Denně přišla do styku s mnoha lidmi, občas jí někteří nechali pár drobných mincí z útraty, mohla se dosyta najíst a napít, měla střechu nad hlavou. Byla to dobrá služba, v hostinci U Dvorů.

„Dobrou noc,“ obdařila hostinského úsměvem, načež si honem rukou zakryla zívající ústa.

Sotva za sebou zavřela dveře, překvapilo ji, jak se noc zmocnila okolní krajiny. Příjemně chladný, osvěžující noční vzduch ji mírně probral z únavy. Pomalým krokem podél domu se vydala na cestu ke světničce, kde přespávala.

Většinou si cestu zkracovala napříč dvorem, ale dnes byl ještě příliš blátivý. Její kroky se nesly ztemnělým nočním prostorem. Šla rychle, chtěla už být na svém kavalci. Nemohla se dočkat, až ulehne a ponoří se do snu. Na konci stavení zahнула doprava a vydala se kolem otevřené stodoly.

Když míjela vrata, ze stínu po ní něco hráblo. Než se stačila vzpamatovat, stála opřená zády o stěnu maštale. Na ústech měla cizí ruku, která jí bránila vydat jakoukoliv hlášku. Kdosi ji tělem tiskl ke stěně. Na šířku dlaně od ní jí do hrůzou staženého obličejce zíraly ledově chladné oči. Tichý, syčivý hlas jí přivodil husinu po celém těle.

„Ty víš, kdo jsem, víd?“ zeptal se ten muž.

Přikývla, jelikož přes jeho ruku nedokázala pronést jakákoliv slova. Poznala toho mladíka.

„Dohodla ses s tím kupcem, že jo? Přivedla jsi mi ho ke stolu, aby mě podvedl?“ zasyčel jí zblízka do obličejce.

Zuzana urputně zavrtěla hlavou, ačkoliv jí útočnickova ruka bránila v pohybu. Strach ji ovládl. Celá se rozklepala. Poprvé v životě se opravdu bála. Jeho ledový hlas byl nepříjemný a působil odpudivě.

„Nabídl mi málo a nedal mi jinou možnost než to vzít, víš?“

šeptal dál mladík hlasem plným chladu. „Dal ti pak aspoň nějaký peníz za pomoc?“

Znovu se snažila zavrtět hlavou. Do očí jí vhrkly slzy. „Prosím,“ zasténala skrz jeho prsty.

„Obral mě hodně, holčičko. Chci tvůj podíl. Hned!“ pokračoval jeho hlas, ve kterém vycítila narůstající zlost. „Chci ty peníze, co ti dal!“

„Prosím,“ tiše zakňourala a snažila se vyprostit. Byl na ni však příliš silný. „Nic mi nedal. Nemám žádné peníze,“ vypravila ze sebe. Slzy jí tekly po tvářích a kanuly mu na ruku.

„Lžeš!“ Hrubě do ní strčil.

Dopadla na podlahu a silně se uhodila. Vyrazila si dech. Snažila se rychle sebrat ze země, aby unikla. Ale plíce odmítaly poslechnout. Zoufale bojovala o každý nádech. Slyšela jeho pomalé kroky. Blížily se k ní. Čelem se zapřela o podlahu. Ruce skrčila pod sebou. *Musím se postavit*, prolétlo jí hlavou. Vtom se jí do pravého boku zabořila jeho noha. Tupá bolest se rozběhla po celém těle. Do očí jí vhrkly slzy. Z úst se vydral hlasitý vzlyk. Ležela tiše na zemi. Vědomě se snažila potlačit neskutečnou bolest. Zhluboka dýchala. Oči jí pálily. Ústa měla zkrivená nářkem. Věděla, že nedokáže vstát. Že se nemůže účinně bránit ani volat o pomoc.

Útočník si k ní dřep, pomalu jí odstranil pramen vlasů z čela a pohladil ji.

Ucukla mu, ale jen se jí vysmál.

Potom jeho hlas zvažněl.

„Chci jen své prachy, pak vypadnu,“ mluvil k ní zcela klidně, beze strachu, že by někdo mohl přijít. Byl si sám sebou naprosto jistý.

Zuzana se na zemi zvolna pohnula. Snažila se sebrat a postavit. Nebo si aspoň kleknout. Celé tělo ji bolelo. Strašně ji mrzela nespravedlnost situace, v níž se ocitla. Chtěla mu přece pomoci. Docela se jí líbil. Jeho úsměv, smyslný pohled, kterým ji část večera častoval.

Po chvíli, která jí připadala jako věčnost, si konečně klekla. Otočila k němu tvář zmáčenou slzami a ústy zkřivenými bolestí jen tiše zašeptala: „Já nic nemám. Prosím, nech mě.“

Poznala, že se mu její odpověď nelíbila.

„Tak pojď, aspoň budeš užitečná,“ zavrčel na ni a hrubě ji zvedl za ruku ze země.

„Áu!“ bolestně vyjekla. Přes veškerý odpor ji dotáhl k velké lavici u stěny. Drsně ji na ni narazil, až se o ni přehnula. Její břicho zaprotestovalo. Jednou rukou ji tlačil silně na lavici. Stěží mohla dýchat. Všechno ji bolelo. Vyhrnul jí sukně. Na zadku ucítila chladný vzduch.

„Ne, prosím ne!“ zasténala z posledních sil. Sevřel jí zezadu krk a zatlačil hlavu tak nízko, jak jen se dalo. Sotva popadala dech. Když do ní násilně pronikl, zasténala. Neměla sílu odporovat. A tak se poddala. Neodporovala. Trvalo to neskutečnou dobu.

S úlevou přivítala konec. Chtělo se jí strašně spát. Cítila se hodně vyčerpaná. Bolest se jí přelévávala všemi údy. Tiše plakala. Znovu se objevil před jejím obličejem. Dřepl si před ní. Cítila chlad jeho pohledu.

Nenáviděla ho.

Doufala, že už jí dá konečně pokoj.

„Kdybys byla rozumná, mohlo to být všechno úplně jinak,“ pravil. Snažila se zvednout hlavu. Aspoň mu plivnout do tváře. Aspoň nějak jím pohrdnout. Odmítnout ho. Ale už to nešlo. Neměla sílu.

„Nemusel bych udělat, co musím,“ povzdychl si.

Sotva zaregistrovala, když ji popadl za vlasy. Násilím ji zvedl hlavu. Na svém krku ucítila ostrou bolest. To, jak se jí chladná čepel zakousla do hrdla. Ostrá čepel otevřela stavidla rudé záplavě krve. Uvadajícíma očima, jako v mlhách, viděla rozmazaně mladíka, jak otírá nůž o slámu.

Proč? byla její poslední myšlenka. Jako poslední paprsek při západu slunce, jako plamínek těsně před zhasnutím svíce se myšlenka zakomíhala, zachvěla a byla pryč.

Zuzanu obestřela temnota.
Dusot kopyt odjíždějícího koně už neslyšela.
Našli ji až ráno.

Téhož rána opustil kupecký povoz hostinec. Na kozlíku seděl Toman. Měl naloženo hodně zboží. Z jednoho polootevřeného vaku, úplně navrchu, vykukovala horní část krásně kovaného kříže.

Povoz mířil na Přelouč...

— 6 —

Přelouč 21. července 1314, ráno

Tobiáš se převalil na posteli. K jeho uším doléhalo naléhavé bušení do domovních vrat. Rozespale se posadil a pomalu vstal.

Udělal dva kroky k oknu, otevřel jej a shlédl dolů.

„Co se děje?!“ křikl, když u vrat rozpoznal místního velitele posádky Ondřeje.

„Pane Tobiaši, je to důležité!“ volal na něho zespodu muž v uniformě.

„Pošlu tam Petra, otevře ti!“

Odstoupil od okna a začal se oblékat. Tušil, že dnes to bude důležité. Ondřej nikdy nechodil zbytečně.

„Petře!“

Mladý sluha hlídající jeho dveře okamžitě vstoupil do místnosti.

„Dole čeká Ondřej! Otevři mu a pusť jej do dvora!“

„Ano, pane Tobiaši!“

„Co se děje, drahý?“ zvedla rozespale jeho žena hlavu z polštáře.

„Spi dál, Ondřej má asi něco důležitého na srdci,“ rozmrzele jí odpověděl a přes plátěnou košili si oblékl zelený kabá-